

R E V U E 88

nezávislá vysokoškolská revue
pro neformální iniciativy
a kulturní aktivity mládeže

zkušební číslo 5/1988

BRNO

REDAKČNÍ RADA

Petr Fiala, student filozofické fakulty UJEP v Brně
Mathonova 22, 613 00 Brno

Aleš Kučera, student divadelní katedry JAMÚ v Brně
Malenovice 797, 763 0 2 Gottwaldov
koleje Leninova 90, 602 00 Brno

Milan Noha, student pedagogické fakulty UJEP v Brně
Luční 864, 674 01 Třebíč
koleje Vinařská A 3, 603 00 Brno

Martin Pavelka, student lékařské fakulty UJEP v Brně
Vackova 3, 612 00 Brno

Roman Ráček, student filozofické fakulty UJEP v Brně
Čápkova 32, 602 00 Brno

Radovan Sedlinský, student lékařské fakulty UJEP v Brně
Kopečná 31, 602 00 Brno

Petr Vítek, student lékařské fakulty UJEP v Brně
tř. 3. května 806, 763 02 Gottwaldov
koleje Vinařská A 1, 603 00 Brno

Lea Vyskočilová, studentka filozofické fakulty UJEP v Brně
Dědická 13, 627 00 Brno

Jednotlivé příspěvky nevyjadřují nutně stanovisko redakce.
Jména autorů podepsaných šifrou nebo pseudonymem nesdělujeme.
Přebírat texty z Revue 88 je možné pouze s uvedením pramene.
Uzávěrka tohoto čísla 31. května 1988

z k u š e b n í č í s l o

O B S A H

REDAKČNÍ POZNÁMKA

Proč Revue 88 ? 3

N Á Š R O Z H O V O R

Rozhovor s V. Kouřilem o UNIJAZZu 5

Dopis V. Kouřila týdeníku Tribuna 8

M L Á D E Ž A P Ř E S T A V B A

Neformální sdružení mládeže v SSSR 9

Ze života sovětské mládeže 24

S T A L O S E . . .

Zásah orgánů SNB proti návštěvníkům Topas clubu 12

K O M E N T Á Ř R E D A K C E

Komentář redakce k událostem v Topas clubu 14

I N I C I A T I V Y A S D R U Ž E N Í

Společenství přátel USA 11

Akce Ruce 88 15

O petici československých věřících 23

Nezávislé mírové sdružení 25

S P O R T

Baseball - popelka naší tělovýchovy 26

P O E Z I E

M. Morava : Mini zvěrstvo nitra 16

P R Ó Z A

R. Krušný : Nultý smysl 27

K. Gibran : Prorok (The Prophet) 32

Rozhodli jsme se vydávat tuto revui, abychom vyplnili mezeru ve stávajícím mládežnickém tisku, jehož stagnaci, stejně jako stagnaci ostatních sdělovacích prostředků, podmiňuje přetrvávající nezdravé klima v naší společnosti. K pozitivním společenským změnám chceme přispět i my tím, že budeme neobjektivně prosazovat pravdu tam, kde byla dosud maskována lží, budeme podporovat diskusi o palčivých otázkách našeho života, zasazovat o spravedlnost a veřejnou kontrolu tam, kde je to potřeba.

Časopisy na vysokých školách jsou vydávány fakultními nebo celoškolskými výbory Socialistického svazu mládeže. Ten jim propůjčuje jednotný politický zorný úhel, který mnohdy neumožňuje reflektovat současnost v její pravé polarizované podobě. Nezávislostí naší revue míníme právě nezávislost na jakémkoli uniformním vidění, strnulosti a z toho pramenící cenzuře, která nedovolí publikovat nic, co by se vymykalo oficiální šabloně.

Svazácký tisk se nezabývá otázkami občeství, které leží mimo rámcové zájmy zájmových skupin, přestože se bezprostředně dotýkají mladých lidí. Jsou to otázky víry a vyznání, mnohé kulturní aktivity, jako např. rocková a alternativní hudba, amatérské divadlo, právo zakládat zájmové organizace a sdružení, otázky zkrácení vojenské základní služby, náhradní vojenské služby, možnosti neomezeného cestování do zahraničí, svobodného výběru a příjmu informací, přístupu ke vzdělání a mnoho dalších.

Přesto je svazácký tisk jediný, který naše mládež má. Chtěli bychom ukázat, že na pozitivních společenských přeměnách se lze podílet i mimo centrálně řízené struktury. Přestavba, o níž se v naší společnosti v poslední době tolik mluví, vyžaduje součinnost všech a uplatnění různých metod a stylu práce. Mezi nimi zaujímají významné místo neformální přístupy, na které bychom se chtěli zaměřit v Revue 88 tak, aby se postupně stala prostorem pro výměnu názorů neformálních iniciativ a kulturních aktivit mládeže u nás.

Chtěli bychom zavést dialog o tabuizovaných tématech, k tomu nám budou sloužit pravidelné ankety. Pravidelně také budeme informovat o životě mládeže v zahraničí a podporovat styky mezi všemi mladými lidmi v celé rozdělené světě. V kulturních rubrikách budeme přinášet informace o zajímavých akcích hudebníků, výtvarníků a dalších umělců. Na stránkách Revue 88 najdete poezii i prózu, literární recenze i sociologické studie, zajímavosti ze sportu, eseje i politické komentáře. Chceme se orientovat převážně na původní tvorbu našich mladých brněnských i mimobrněnských přátel a hledat přátele nové, kteří uvítají možnost publikovat v nezávislé vysokoškolské revui, určené především mladým čtenářům.

Své příspěvky, nejlépe psané strojem a v několika kopiích, nám může na uvedenou adresu zaslat nebo osobně doručit každý, kdo má zájem s námi spolupracovat. Redakce ručí za zachování anonymity těch, kdo budou publikovat pod šifrou nebo pseudonymem. Rozsah příspěvků není nijak omezen, revue může mít 15 stejně jako 300 stránek. Omezen není nijak ani okruh příspěvatelů, vedle studentů, absolventů a učitelů vysokých škol to mohou být i středoškoláci, učni a dělníci, všichni, které spojuje zájem o společnou věc.

Redakční rada není uzavřená skupina, naopak rádi mezi sebou přivítáme další zájemce o práci v redakci, ať už budou souhlasit se zveřejněním svých jmen a adres, nebo budou chtít pracovat anonymně.

Bez nezištné a veřejnosti skryté pomoci mnoha našich spolužáků a přátel bychom se neobešli ani při přípravě tohoto čísla. Patří jim za to náš dík a současně nás to zavazuje, abychom vytrvali v našem úsilí. Budeme-li se i nadále setkávat s takovou podporou a zájemem, věříme, že se

nám práce bude dařit.

Číslo, které držíte v ruce, je číslo zkušební. Má mnoho nedostatků, které bychom chtěli s Vaší pomocí odstranit do začátku zimního semestru 1988, kdy vyjde 1. řádné číslo Revue 88. Do září 1988 zpracujeme všechny Vaše došlé připomínky tak, aby už 1. číslo bylo v souladu s představami čtenářů, bez chyb a omylů, na které nás doufáme upozorníte. Forma i obsah Revue 88 je to, co bychom rádi hledali s Vaší stálou pomocí.

Toto zkušební číslo zasíláme vedení brněnských vysokých škol, kde studujeme, se žádostí o technickou pomoc při přípravě jednotlivých vydání. Počet čísel a jejich náklad závisí především na možnostech redakce, zejména jejím přístupu k perspektivním, např. počítačovým technikám. Uvítáme proto, ozve-li se nám někdo, kdo umožní vydávat Revui 88 pomocí tiskárny osobního počítače nebo jiným podobným způsobem.

Rádi se sejdeme k besedě o naší práci s redaktory mládežnického tisku. Nakolik bude dialog o sporných otázkách a rozdílných stanoviscích konstruktivní, záleží na přístupu obou stran. Formou zatím tištěným mládežnickým časopisům konkurovat nemůžeme, máme však elán a chuť konkurovat jim svým obsahem.

Revi 88 budeme podle možností distribuovat mezi brněnskou i mimo-brněnskou mládeží, kterou současně žádáme, aby naší práci pomohla tím, že revui předá svým přátelům a známým, aby kolovala, a omezený náklad se tak dostal k co možná největšímu počtu čtenářů.

Revue 88 je neprodejná a distribuuje se zdarma. O náklady na ni se dělí redakční rada s přáteli, kteří projeví svůj úmysl některému z jejích členů.

Máte-li možnost poskytnout Revui 88 většímu počtu svých známých, zvláště v místech, kam by se revue jinak nedostala, můžete si ji objednat na uvedených adresách a po domluvě vyzvednout osobně nebo sdělit adresám, máme jednotlivá čísla zasílat poštou.

Těšíme se na Vaši spolupráci, zejména na dopisy s připomínkami k naší práci a novými náměty.

R e d a k č n í r a d a

V Brně dne 27. května 1988

Po násilné likvidaci jazzové sekce se loni v Praze ustavil přípravný výbor UNIJAZZU - Sdružení pro jazzovou hudbu ve vztahu se světovou kulturou. Jeho členy jsou V. Kouřil, C. Humát, T. Křivánek, J. Skalník a J. Emer. Vladimíra Kouřila jsme požádali o rozhovor:

REDAKCE: Mnoho let jste se osobně podílel na práci jazzové sekce. Mohl byste stručně shrnout, co JS znamenala pro naši hudební scénu ?

V. KOUŘIL: Jazzová sekce byla ustanovena v jednášedesátém roce jako další v řadě poválečných pokusů sdružit lidi kolem jazzu, kolem hudby, která byla v naší kultuře, obzvláště poúnorové, vždy více či méně - podle situace - trpěným žánrem pošahané menšiny. Alespon podle názorů těch, co organizují kulturní život v Československu. Nová organizace, sdružující hudebníky, publicisty a fandý, aniž by se zabývala teoretizováním, začala se chovat zcela jazzově. Amatérský statut jí naučil improvizovat, svobodně se vyjadřovat a nezátvádně myslet. Era jazzu a JS sblížila s rockovou hudbou a osvojení si vědomí souvislosti postupu času oprostilo prezentované zájmy od žánrové ortodoxnosti. V polovině sedmdesátých let bylo pro JS samozřejmě psát o rockové scéně a mít na koncertech folkového zpěváka, o pár let později se součástí našeho chápání jazzu stalo vše zdravé, dravé a zajímavé v celé kulturní sféře. Tento postoj byl konkretizován právě nehubdními publikacemi v edicích Jazzpetit a Situace. JS vrátila rock do tradiční pražské Lucerny, tam také udělala první rock n rollovou tancovačku, prosadila amatérské kapely před širší veřejnost, vytvořila prakticky i proklamace prostor pro nástup alternativní scény. Umožnila zaznít experimentům. Je to příliš stručné takto říkat, předpokládám však, že pár pamětníků je stále ještě každému vašemu čtenáři po ruce. Mnoho stránek by se dalo zaplnit popisem problémů, které museli lidé z výboru JS podstoupit, aby mohli jednotlivé položky činnosti realizovat. Jednou to stejně někdo z nás napíše a bude to dost otřesná informace o naší době. Informační průnik o současné světové kultuře, který šel prostřednictvím JS k jejím členům a přátelům byl možná ještě významnější, než vlastní hudební aktivita. Ještě dnes lze z našich bulletinů čerpat. Zatímco dnes se snaží nejen Gramorevue, ale i Melodie či časopisy nezabývajících se běžně moderní hudbou, dohánět informační dluhy, často i za pomoci našich spolupracovníků, pražské JS organizované koncerty Art Bears nebo This Heat, myslím, oficiálně dnešní scéna mentálně ještě nedohonila. Když se pražskému kulturnímu inspektorovi Trojanovi podařilo na počátku osmdesátých let definitivně zatrhnout koncerty pořádané JS, mohli naši členové náštěstí v činnosti pokračovat pod jinými hlavičkami, takže se nikdy nedá mluvit o odtržení JS od vlivu na koncertní život. Humus z administrativně-správně zavražděné JS žije stále to nejzdravější v naší moderní hudbě. Bez ohlasů lidí na zákaz JS by nebyl Rockfest, nebyl by částečně uvolněn prostor amatérským kapelám, nepsalo by se o záležitostech zatím známých jen z Jazzbulletinů. Dokonce i dva z titulů Jazzpetitu, které jsme vzhledem k soudním rozhodnutím už nestačili vyrobit, byly převzaty do plánu státních nakladatelství. Brautigenovo V melounovém cukru už vyšlo loni a výběr současné americké poezie Dítě na skleníku se objeví snad ještě letos. Prostě věřím tomu, že se naší kultuře podaří do deseti let dohnat mentálně jazzovou sekci. Bude jí k tomu ovšem chybět to nejdůležitější - vlastní zápas o krok.

REDAKCE: UNIJAZZ má být nástupnickou organizací JS. Máte konkrétní představu o tom, jakým způsobem JS nahradí ?

V. KOUŘIL: To nejdůležitější je formulováno v Důvodové zprávě, která je

součástí Návrhu organizačního řádu ze září 1987. Stručně ke genezi: Ještě v době, kdy jsem byl já i Karel Šrp ve vězení, napsali naši přátelé, kteří již byli propuštěni, ministerstvu kultury dopis, kterým více méně oznamovali, že JS bude vzhledem k zájmu členů v činnosti pokračovat a problém legality - nelegality že vidí spíše jako problém orgánů než problém nás. Kupodivu úředníci se ozvali a došlo k sérii, tuším pěti, společných sezení v kanceláři pana Trnky, ředitele Ústavu pro kulturní a výchovnou činnost v Praze. Tento nesympatický muž byl pověřen přímo ministrem k jednání s kriminálníkama z JS. Osobně jsem se po svém propuštění zúčastnil závěrečných dvou jednání. Než budu pokračovat dále, chtěl bych ještě zůstat u toho, proč jsme se takového experimentu vůbec účastnili. Je nám známo, že pražský i brněnský underground se na tato jednání díval buď jako bychom se pomátli na rozum, nebo že se dáváme do služeb panstva. JS se stala precedentem toho, jak by to šlo, kdyby se fungující instituce začala chovat normálně. To jest, dělala by to, co považuje za správné, své by bránila a prosadila, špatná nařízení by ignorovala a ještě navíc by se sama co nejvíce vzdělávala. Třebas je to absurdní představa, ale kdyby se někde takto zbláznil nějaký okresní kulturní dům a začal využívat všech možností, co mu naše zákony umožňují, myslím zákony, nikoli miliardy předpisů, které zákony překrucují nebo přímo poráží, zaměstnal odborníky kulturní sféry, začal by podporovat zájmy občanů svého okresu, obhajoval by nekompromisně svou koncepci před ostrými výpady nadřízené administrativy, mohl by dnes klidně navázat na činnost JS. Ti, kdo přicházejí s kritikou našich snah o obnovení JS, se totiž chybně domnívají, že to, co JS dělala, bylo přece jen nějakým kompromisem s Orgánem. Ale my jsme se doopravdy nikdy neptali, koho můžeme napcat na povolovačku, ani jsme neběželi s novým Jazzpětitem na Český úřad pro tisk a informace. Také proč? Vždyť nemáme cenzuru. A co se zákonně nesmí, je definováno. Další interpretace jsou pak již zlovůlí, účelovostí. Každá ilegalita má svá pravidla hry, ale také své společenské funkce, a vždy. Má svá omezení. Underground vznikl ze společenské nutnosti, ale ozdravuje jen zlomeček veřejnosti. JS svými pěti tisíci členy působila na kulturnost desetitisíců. Proto si i nadále myslíme, že to nejzdravější, co bychom mohli pro kulturnost občanstva udělat se svými zkušenostmi, by bylo domoci se pomoci ústavních práv i obnovení činnosti JS. UNIJAZZ byla alternativa daná vývojem situace. Společenská úloha JS v období 1971 až 1987 je připravena k hodnocení ze všech stran. To, co dělalo JS přitažlivou, byla určitá idea. Ta nezmizela, jde teď o to, aby se nerozmělnila v podporuňných iniciativách nostalgicky těžkých z minulosti, ale aby se stala opět viditelným a slyšitelným nositelem pokroku. UNIJAZZ není jediným tlakem, jedinou možností. Činnost dnešních aktivistů JS ještě nelze objektivně hodnotit v souvislosti s ideou JS. Potěšitelné ale je, že se projevuje.

REDAKCE: Jednání o legalizaci UNIJAZZu se vedla nejprve na půdě Ústavu pro kulturní a výchovnou činnost, později rozhodovalo MV ČSR a FMV ČSSR. Přestože byl návrh organizačního řádu UNIJAZZu přepracován tak, aby vyhovoval připomínkám pracovníků min. kultury, rozhodlo MV ČSR dne 17. 11. 1987, že organizační řád není v souladu s účelem, který vymezuje § 1 zák. č. 68/51 Sb. pro zřízení dobrovolné organizace. Přípravný výbor se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Jaký je současný stav jednání?

KOUŘIL: Z naší strany šlo hlavně o to, a to se podařilo, získat písemné potvrzení toho, že máme právo založit si organizaci, když jsou zájemci, a na překážku není ani existence České jazzové společnosti, že dokonce ani ani z hlediska zákonů na závalu, když zde byly dvě organizace téže stejného charakteru činnosti. Samozřejmě jsme věděli, že jednání je boustrannou hrou o čas. Ze strany Orgánů stejně neupřímnou jako sliby

o vydávání necenzurovaného časopisu, který by kvalitativně nahradil Jazz Bulletin a jehož nulté číslo mělo být venku už z kraje podzimu, jak pan Trnka navrhnul Josefu Zubovi Vlčkovi. Bez určité dávky optimismu nelze vytvářet konstruktivní programy, takže mírné naděje jsme v některých momentech skutečně pocítovali. Po výročních zářijových událostech (v den výročí zatčení výboru JS poškodily neznámé osoby zámký na dveřích UKVC a na místě zanechaly větší počet nálepek s emblémem JS, přestože se UNIJAZZ od této provokace distancoval, sloužila jako záminka pracovníkům ministerstva kultury pro přerušení jednání - pozn. red.) jsme se rozhodli v dalším jednání s panem Trnkou nepokračovat, přestal nám být kompetentním partnerem a věc jsme přenesli na půdu ministerstva vnitra jako žádost o schválení Organizačního řádu sdružení UNIJAZZ. Současně jsme se obrátili na celou členskou základnu dopisem, jehož příložený formulář nám měl potvrdit, že mnohaleté právní spory JS s Orgány ještě nezatemnily členům vzpomínky na skutečnou práci JS v oblasti hudby, výtvarného umění a kultury vůbec. Za dva měsíce na to jsme již měli ve schránkách zamítnutí UNIJAZZu, zatím ještě s možností odvolat se. To jsme ihned a fundovaně právnicky udělali. V únoru jsme členskou základnu informovali, co je nového a hlavně ji seznámili s textem navrženého organizačního řádu. Na počátku března se na tři dny se to odcházející ministr vnitra ČR JUDr. J. Jung zaslal členům přípravného výboru své rozhodnutí, tentokrát bez možnosti odvolat se, že se org. řád UNIJAZZu definitivně neschvaluje. Osobně jsem na to reagoval dopisem Tvorbě jako svým příspěvkem do diskuse o stavu přestavby naší společnosti. Kopii dopisu vám dávám k dispozici (podstatnou část dopisu zveřejnujeme na jiném místě v tomto čísle - pozn. red.). Jaké budou reakce výboru jako celku dnes říci nemohu, protože věc je ještě zcela čerstvá.

REDAKCE: Jak velký je zájem o členství v UNIJAZZu ?

V. KOUŘIL: Od podzimu dešlo téměř 4000 dopisů, které reagovaly kladně na naši snahu o pokračování činnosti. Většinou se jedná o členy JS, ale ozývají se i někdejší čekatelé na členství v JS a zájemci noví. Jsou mezi nimi i nejstarší členové. Několik jedinců nám vyčetlo "zradu" JS, ale o tom jsem již hovořil. Mlčí nebo se dodatečně ozývají bojácní a nedůvěřiví. Osobně jsem patřil k překvapeným z projeveného zájmu. Přesněji řečeno z probuzeného zájmu. Bez statutu legality však nemáme šanci zájemce nasytit tím, co od JS či UNIJAZZu očekávají. Dnešní spektrum nezávislých samizdatových časopisů obšťastňuje jen omezené a časté ani vzájemně nepropejené okruhy šířitelů a čtenářů. Význam natištěného slova roste kvadraticky s počtem jeho obtisků. Tato trumfová hodnota je však známa všem účastníkům společné hry. Těm poctivým i těm falešným.

REDAKCE: Děkujeme za rozhovor.

Rozhovor s V. Kouřilem připravil V. Vyskočil

Zájemcům o členství v UNIJAZZu připomínáme adresy, na které se mohou obrátit. V doporučeném dopise uvádějte, zda jste členy JS nebo ne a zda máte zájem v UNIJAZZu pracovat pasivně či aktivně (jak?). Mezinárodní jazzové federaci potvrďte členství v JS (včetně těch, kdo dosud v JS nebyli, Mezinárodní jazzová federace zrušení JS neuznává).

ADRESY:

Vladimír Kouřil, V. P. Čkalova 5, 160 00 Praha
Ing. Česmír Huňát, Nad Šárkou 104, 160 00 Praha
Tomáš Křivánek, Dejvická 31, 160 00 Praha

The International Jazz Federation
PO BOX 502
London SW 17 8 UH
Great Britain

Dne 17.4.1988 se Vladimír Kouřil obrátil na redakci týdeníku Tribuna s dopisem, ve kterém popisuje cestu k založení UNIJAZZU. Text dopisu dal autor k dispozici také naší redakci, uveřejňujeme jeho podstatnou část.

V úvodu V. Kouřil konstatuje, že obdržel čtyřstránkové ministrovo zamítnutí UNIJAZZU, které poskytuje prostor pro úvahy o frázovitosti, neupřímnosti a formálnosti současných debat kolem naší kultury, a stává se tak dalším dokladem o myšlenkové nehybnosti proklamátorů lepší budoucnosti. Dále V. Kouřil pokračuje:

„Když byla administrativně-správně zlikvidována Jazzová sekce bývalého Svazu hudebníků ČSR a pomocí soudu nad členy výboru JS měla být udělena definitivní tečka za patnáctiletou činností této zájmové dobrovolné amatérské organizace, bylo náhle státními orgány zdůraznováno, že se nejedná o tažení proti kulturní aktivitě, ani proti výsledkům práce a popularitě JS, ale proti hospodářským přečinům členů jejího výboru. Tím tyto orgány popřely, že jim celá ta léta na JS skutečně šlo. V závěrečné řeči předseda soudu nejen vyzdvihl kvalitu práce, kterou JS za sebou zanechala, ale soud v rozsudku přímo uvedl, že „...smyslem trestu není v tomto případě potírání kulturních aktivit občánů, nýbrž jejich determinace správným a zákonným směrem.“ Dnes nehodlám polemizovat nad vinou svou a svých přátel z výboru JS - za vše hovoří jediná věta v rozsudku, že „...činnost obžalovaných nesměřovala proti socialistické ekonomice...“ a „nejvýznamnější byl narušení zájem společnosti na platnost a dodržování zákonů a administrativně-správních aktů.“ A to, jak z naší obhajoby vyplývalo, je názorově rozporuplné. Dnes chci mluvit o UNIJAZZU.

Jako jednu z cest, kterak tisícové členské základně JS nahradit mateřskou organizací s celou škálou její aktivity, jsme zvolili pokus o založení organizace nové, s organizačním řádem, který by umožnil po schválení kontinuální vývoj specifických kulturních zájmů členů. Toto specifikum je dáno soudobou živou světovou kulturou se všemi jejími vzájemnými vztahy. Vlastnímu předložení návrhu nové organizace předcházely nejen četné konzultace s odborníky, ale také jednání s orgány vn. kultury, kdy nám bylo potvrzeno, že zákony této země skutečně umožňují, aby se občané mohli sdružovat v organizacích vzniklých na základě vlastních zájmů, tedy v organizacích nenařízených shora, a konkrétně v našem případě, že nemůže být na závadu, ani důvodem k nepovolení, existence České jazzové společnosti, neboť už na první pohled je zřejmé, jaké rozdíly byly mezi aktivitou a zájmy členů JS a prací, kterou odvádí tato společnost profesionálního charakteru.

Je tedy paradoxem, je-li členům JS ministrem vnitra doporučeno, že mohou (cit.) „...uplatnit svá demokratická práva v již existující organizaci“, to jest v České jazzové společnosti, zatímco nepovolení sdružit se v zájmové organizaci podle ústavních práv a svých zájmů se ministroví vymyká hodnocení z hlediska demokratičnosti. Přesněji řečeno představitel vlády lidu vymezuje hranice demokracie proti prání lidu. Nemluví do větru. Od října loňského roku mně i mým přátelům z výboru JS přišlo do dnešního data na čtyři tisíce dopisů podporujících myšlenku obnovení činnosti JS. Neodolám si iluze, že by vnitro o těchto dopisech nevědělo.

Všichni si uvědomujeme, že nejen Česká jazzová společnost, ale také Rockfest, nový duch článků v hudebních časopisech a řada dalších shora nařízených aktivit tu vznikla jako dílčí náhražky činnosti JS. K další kladným věcem dochází prostým vývojem: to, co bylo trnem v oku inspektorům a ideologům kultury před pěti, deseti lety, dnes už je buď nerado, nebo prostě fatalisticky přijímáno. Duch skutečného pochopení se ve sféře naší kultury ještě neobjevil...“

z dopisu V. Kouřila

připravil - hk -

V posledních měsících se množí zprávy o tzv. neformálních sdruženích mládeže v SSSR. Preč se o nich hovoří? Bezesporu proto, že rostou jako houby po dešti a vyslovují se často svérázně k rozmanitým otázkám a oblastem společenského života.

Podle zpráv tiskové agentury APN Novosti se v roce 1986 počet Neformálních zdvejnásobil, v roce 1987 desíhl počet sdružení 30 000. Mimo rámec oficiálních struktur se uskutečnilo 80 všesvazových, republikových a mezioblastních festivalů a setkání. Mezi sovětskou mládeží je zřejmá tendence k politizaci mnohých skupin, které působí ve sféře volného času. Vyvrcholením těchto procesů se stala setkání v Moskvě a Taganrogu. Moskevského setkání se účastnilo 300 osob zastupujících 50 neformálních sdružení, které spojuje „pochybnost o možnosti realizace přestavby státní společenskými byrokratickými strukturami“ (J. Levanov). Hlavním výsledkem moskevského setkání bylo rozhodnutí svolat v roce 1988 ustavující konferenci Federace socialistických klubů a sdružení a Kruhu společenských iniciativ. Vytvořením těchto sdružení se účastníci moskevského setkání chtějí konstituuovat, získat práva zákonodárné iniciativy a předložení svých kandidátů ve volbách do lidových kontrolních orgánů. Tato práva chce poskytnout iniciativním sdružením. Nejvyšší sovět SSSR v připravovaném Výnosu o dobrovolných sdruženích.

Sovětská sociologové považují za nejperspektivnější směry rozvoje aktivity mládeže hnutí za uchování národní svébytnosti, ekologii, kulturu a politické kluby. Nejširší základnu růstu mají politické kluby. Očekává se, že se jejich počet zvýší až třikrát, i když dnes sdružují poměrně velkou část inteligence, studentů, školáků a dělnické mládeže (Týdeník aktualit 52/1987).

Tempu změn v sovětské společnosti odpovídají i početná veřejná shromáždění Neformálních. Zatím ne vždy se však setkávají s pochopením místních orgánů. 5.3.t.r. uplynulo 35 let od smrti J.V. Stalina. Tote výročí připomněl politický klub Perestrojka 88, který uspořádal na Oktábrském náměstí v Moskvě demonstraci za „nevyhnutelnost radikální destalinizace sovětské společnosti a záměny administrativně-byrokratického režimu za demokratický politický systém, založený na principech socialistického pluralismu“ (Moskevské novosti 15/1988). V Krasnopresněnském parku se v tutéž dobu konal vzpomínkový míting na paměť obětí stalinských represí. Obě akce byly předem oznámeny, ale místní orgány se vyslovily proti nim pod záminkou, že diskreditují demokratizaci. Podobný přístup k Neformálním mají i některé jiné správní orgány, protože Moscovět přijal příslušné ustanovení o mítincích, setkáních a demonstracích již koncem roku 1987. V citovaném čísle Moskevských novostí omloval prokurátor Moskvy L. Baranov zásah milice proti shromáždění na Oktábrském náměstí. V rozhovoru s redaktorem V. Turšatovem uvedl, že místní orgány používají stará nařízení a metody a milice má zatím málo zkušeností s podobnými shromážděními. Kritizoval také skutečnost, že pokud se nepovolené shromáždění koná, zástupci místních sovětů se jej neúčastní, a stojí tak stranou dialogu, jako tomu bylo např. při shromáždění proti stavbě zoologické zahrady v Bitce. V Krasnopresněnském obvodu si rajspolkom, kemsomol a prokuratura vycházejí s Neformálními vstřícně. Místo ohlášené demonstrace na podporu budoucího Zákona o neformálních sdruženích poskytli místní orgány Neformálním velký sál, kde se jejich setkání uskutečnilo bez problémů. Nyní se jedná o to, aby bylo možné - na způsob londýnského Hydeparku - veřejně vystupovat se svým názorem před publikem, bez papírování a formalit. Příslušný návrh předložila Moscovětu sama prokuratura spolu s Hlavní správou vnitřních věcí města Moskvy.

Podle průzkumů vědeckovýzkumného střediska Vysoké komsomolské školy v Moskvě tvoří 6% Neformálních tzv. nekonstruktivní skupiny metalistů, punků a rokerů (ne rockerů). Oproti tzv. konstruktivním Neformálním nadávají prý víc hluku než užítka. Důležitko je však problematičké, protože mnohdy právě tyto skupiny hlasitě podporují dialog s oficiálními čini-

telí a formulují jasné požadavky. Přestože stanovy a program činnosti jsou pro většinu Neformálních neznámými pojmy, zabývají se např. leningradští metalisté pod vedením O. Sumarokova programově ochranou stavebních památek v Leningradě. Komsomolským orgánům nezbyvá, než se Neformálními zabývat a vyhýbat se nepopulárním administrativním opatřením. Podle V. Pankina, tajemníka moskevského městského výboru VLKSM, působí komsomolcův v hlavním městě největší starostl rokeři - noční jezdci na silných motocyklech. Začátkem roku 1986 jich bylo kolem dvou set, nyní přinejmenším dva tisíce. Jejich noční jízdy nejsou samozřejmě provázány nadšením spících obyvatel, a tak proti rokerům někdy zakročila milice. To vyvolalo v jejich řadách silnou odezvu. Nejprve demonstrativně a s patřičným hlukem projeli za bílého dne pěší zónou Arbatu, později dokonce Rudým náměstím. Komsomol se pokusil s rokery vyjednávat a otevřel pro ně motoklub, kde naleznou technické zázemí i plán činnosti (např. jízdu po cestách bojové slávy hrdinů Velké vlastenecké války ap.). Zájem příliš velký nebyl, a tak se funkcionáři dál zamýšlejí nad tím, co odvádí mladé lidi od komsomolu, přestože jsou často nadále formálně jeho členy.

Problémy VLKSM jsou stále palčivější. Poukázala na to už předsjezdové diskuse i sám 20. sjezd VLKSM (40 mil. členů zastupovalo 4877 delegátů, z nich pouze 60% bylo mladších 25 let). V. Januškin (Nová doba 16/1987) shrnuje diskusi takto: "...zestárlí komsomolci i jejich organizace. Nikoli věkem, vždyť věková hranice zůstala stejná - zestárlí duševně, že jim ochabl zrak i vnímání, ochabla reakce na to, co se děje... to hlavní, co vyšlo najevo, byl stagnující, schématický způsob myšlení především komsomolských funkcionářů samých... nemocí tzv. růstu řad spočívají v byrokratizaci, dogmatismu, ochlástice, školometství, konzervatismu, nosmlosti..." Jedna z otázek předsjezdového výzkumu zněla: „Dá se tvrdit, že ve vaší komsomolské organizaci probíhá přestavba?“ „Ano“ odpovědělo 8 (11)%, „Do jisté míry“ 50%, „Ne“ 20% dotázaných.

Novým fenoménem v SSSR je růst extremismu a nacionalistických tendencí, jejichž tragickým vyústěním byly události v Sumgaitu. Mezi neformálními sdruženími nacionalistické pozice zaujímá skupina Pamjat, která se začala formovat počátkem 80. let při ministerstvu leteckého průmyslu, kde se spojili vědci, dělníci a studenti, aby společně vystupovali na obranu historických památek, protestovali proti ničení staré části Moskvy a zasílali podněty příslušným orgánům. Na nebezpečí plynoucí ze současného nacionalismu Pamjati vedené nyní Vasiljevem, upozorňuje v sovětské Pravdě V. Petrov (Pravda 1.2.1988).

Starostl mají tedy odpovědní funkcionáři nad hlavu. Není se čemu divit. Idea jednotného kosmeticky dokonalého mládežnického hnutí se hrotila. Léta maskované rozpory mezi skutečnými potřebami mladých lidí a tím, co jim společnost dosud nabízela, hrozí přerůst v otevřený konflikt. Mládež dospívající v období brežněvovské stagnace žádá zpět svou identitu. Pominuly doby, kdy byl každý neuniformní projev trestán jako protisovětská agitace dlouholetým vězením. Nyní se ukazuje, že právě neformální přístupy a možnost veřejně se vyslovit k závažným společenským otázkám jsou základními podmínkami pro uskutečnění přestavby a demokratizace. K tomu je zapotřebí svoboda projevu a názoru, a tedy možnost svobodně se shromažďovat, diskutovat, slyšet ostatní.

Na prvním místě je tedy třeba pečovat o neformální veřejná shromáždění, volné tribuny, které budou : kultivovat politické myšlení a podporovat dialog mezi všemi, kteří si jej žádají. Neformální sdružení jsou občanské iniciativy obrovského desahu. Jejich perspektiva je společná všem, kdo v letech nesvobody nerezignovali na své občanské postoje. Měli bychom podporovat jejich vznik navzdory překážkám ze strany byrokratického mocenského aparátu. Spoluprací s podobnými hnutími v estátních státech východní Evropy lze společně pákami neformálních přístupů působit na své vlády tak, aby slibované reformy nezůstaly na papíře.

Posláním SPUSA je účinně přispívat k rozvíjení přátelství mezi občany ČSSR a USA a tím napomáhat k upevnování důvěry, poznávat americkou společnost, její demokracii, sociální strukturu, způsob života, tradice a hodnoty, pomoci hlubšího poznání americké společnosti přiblížovat aktivistům SPUSA i ostatním občanům úspěchy, přednosti a také naučit se správně chápat chyby, nedostatky a výstřelky této mnohotvárné země. Úkolem SPUSA je navazovat kontakty mezi občany obou zemí, ukázkou krás naší vlasti, rodných krajů a našeho kulturního a hospodářského života obohatit vědomosti občanů USA, a přiblížovat tak jejich srdce naší zemi, rozvíjet znalosti anglického jazyka s přihlédnutím k americkým zvláštěnostem, pořádat společenské večery při příležitosti amerických svátků a výročí, vytvořit ve SPUSA různé zájmové okruhy jako např. literární, hudební, výtvarný, divadelní, filmový, historický, sportovní a jiné s tím, že tyto okruhy budou pořádat pro aktivisty SPUSA i jiné občany přátelské setkání, debaty, kroužky, besedy, filmová představení, programy. SPUSA hodlá vydávat časopis, který by informoval občany o programech společenství, o nových poznacích americké společnosti a dalších aktualitách. V budoucnosti chce SPUSA napomoci vytvářet program sesterských měst mezi městy v ČSSR a USA. Aktivisté SPUSA se domnívají, že mír je příliš křehká a drahocenná věc, než aby se svěřila jen vládám a diplomacii. SPUSA vzniká ne jako podnik stranící té či oné doktríně, ale jako linka důvěry mezi americkými a československými občany.

To jsou základní fakta z úvodního prohlášení SPUSA, která se neúspěšně pokoušela konstituovat jako společenská organizace. Konečné rozhodnutí, proti němuž se již nelze dále odvolat, ve věci povolání Společnosti přátel USA vydal dne 21.10.1987 ministr vnitra ČR Josef Jung. Na návrh zvláštní komise, která za tímto účelem byla zřízena, rozhodl, že rozklad, který proti prvnímu zamítavému rozhodnutí MV ČR podali zástupci přípravných výborů SPUSA, se zamítá a toto původní rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o schválení stanov SPUSA, se potvrzuje. Podle argumentace ministra je zamýšlená činnost SPUSA již zajištěna stávajícími organizacemi a hnutími a kulturní dohoda mezi USA a ČSSR nevytváří právní předpoklady pro vznik společnosti.

Dne 13.2.1988 zaslali zástupci SPUSA vládě ČSR následující dopis:

Dne 13.2.1988 se sešla výkonná rada Společnosti přátel USA (SPUSA), která zastupuje všechny dosavadní členy přípravných výborů. Projednala snahu přípravných výborů o legalizaci SPUSA jako součásti Národní fronty ČSR. Tím, že státní orgány odmítly registrovat Společnost přátel USA, byly vyčerpány všechny možnosti vzniku SPUSA jako organizace. Z tohoto důvodu jsme se rozhodli pracovat jako neformální společenství lidí, které spojují obdobné zájmy vyplývající z Úvodního prohlášení. Název Společnost se mění na Společenství, ruší se výkonná rada a její funkci přejímá trojice zástupců v tomto složení:

Ing. Petr Bartoš, Padělký I/3644, 760 01 Gottwaldov
Pavel Jungmann, Zálesné II/3406, 760 01 Gottwaldov
Ing. Bedřich Koutný, K pasekám 727, 760 01 Gottwaldov

Občané sympatizující s cíli a idejemi Společenství přátel USA, ti, kteří se chtějí podílet na naší činnosti, se mohou stát aktivisty SPUSA, projeví-li svou vůli některému z dosavadních aktivistů."

Pozn. red.: Následuje obsáhlý seznam jmen a adres dosavadních aktivistů SPUSA, který aktuálně doplněný uveřejníme v příštím čísle spolu s dalšími informacemi o činnosti SPUSA.

Ve dnech 13. - 15. května 1988 měla v kulturním domě Družba v Brně proběhnout třídenní hudební akce

"BONIFÁC A ŽOFIE"

Tuto přehlídku amatérských rockových souborů, působících ve sféře zájmové umělecké činnosti, pořádá TOPAS CLUB, který se jako jediný z vysokoškolských klubů v Brně zabývá soustavně i touto oficiálně opomíjenou a persekovanou odnoží naší kultury. Sami studenti, kteří organizačně zajišťují chod klubu, pocítili mnohokrát v minulosti na vlastní kůži nemilost státních orgánů a vzápětí i vedení školy. Známý je případ podmínečně ze studia vyloučeného studenta stavební fakulty, právě za práci v TOPAS CLUBU (před dvěma lety).

Tentokrát hrozí postih organizátorům akce Bonifác a Žofie - letos již třetí větší akce TOPAS CLUBU na poli rockové hudby. Skupiny, které tentokrát přijaly pozvání, patří k tomu nejzajímavějšímu, co lze v současnosti slyšet na naší oficiální amatérské rockové scéně.

Na pátečním koncertu měli hrát vítězové celostátního kola soutěže vysokoškolských rockových skupin - ostravské "HRABĚ X" z Prahy, jel "MAJKLŮV STRÝČEK" a "KOKRMENT". Vyvrcholením pátečního večera měli být "HNF".

V sobotu byli očekáváni industriální "PAPRSKY INŽ. GARINA" a "STŘEDNÍ EVROPA" - známé pražské skupiny, severočeský objev "RADOST", vynikající pražsko-kutnohorské "KRÁSNE NOVÉ STROJE" a jediná slovenská skupina přehlídky "BEZ LADU A SKLADU" z Trenčína.

V neděli měli vystoupit "P.V.O.", bývalí "PSÍ VOJÁCI", vedení Filipem Topolem, dále brněnský objev "POVÍDALI, ŽE MU HRÁLI", "UŽ JSME DOMA" - skupina, která vznikla jako avantgardní odnož teplických "FPB", a show-rocková pražská kapela "NAHORU PO SCHODIŠTI DOLŮ BAND".

Maratón koncertů měl být doplněn odpoledními poslechovými pořady o skupinách "THE CURE" a "PUBLIC IMAGE LTD" v TOPAS CLUBU a videofilmem "V kleci", vytvořeného pražským amatérským filmovým studiem Esop a věnovaného skupinám Laura a její tygři, Nahoru po schodišti dolů bandu, Matěj Čech a dalším.

Celá hudební akce Bonifác a Žofie byla v pátek 13. května odpoledne tzv. nepovolena. Na vině nebyla zřejmě jen zlovůle kulturní inspektorky ObNV Brno II Aleny Macháčkové, která měla povolení akce na starosti a do poslední chvíle slibovala kladné vyřízení žádosti a Sylvy Podborské, vedoucí odboru kultury ObNV Brno II, která se podepsala pod zamítnutí žádosti - necelých pět hodin před začátkem prvního koncertu. O nepovolení akce rozhodly zřejmě vyšší orgány, přesto nelze přehlížet úlohu ObNV Brno II, k jehož obvyklým a několikrát vyzkoušeným praktikám patří např. to, že žádost o povolení akce, ačkoli je organizátory doručena požadované čtyři týdny předem, obdrží razítko o přijetí s o něco pozdějším datem, což pak slouží jako záminka pro případný zákaz. Po TOPAS CLUBU byla v souvislosti s nynější akcí požadována nesprávná potvrzení, povolovací řízení bylo bezdůvodně zdržováno. Navíc majitel slíbeného a smluvně zajištěného sálu OKVS Brno II týden předem zrušil smlouvu o pronájmu. Připočteme-li k tomu skutečnost, že studenti musí často sáhnout do vlastní kapsy aby se skupinám proplatila alespoň cesta, protože na kulturu peníze nejsou, zjistíme smutný fakt, že to s naší kulturou jde od deseti k pěti. Ne proto, že by sama byla špatná, ale proto, že ji řídí lidé, kterým jde primárně o něco jiného, než aby nám poskytli skutečné kulturní hodnoty.

Pět hodin před začátkem prvního koncertu bylo samozřejmě pozdě na to, aby se odvolala účast hudebních skupin, které v tu dobu již směřovaly do Brna ze všech koutů republiky. Přijely nejen skupiny, ale také tehni-

cké a zvukářské týmy. Přijeli taky diváci, a nebylo jich málo. Když se definitivně ukázalo, že akce skutečně nebude, přesunuli se pořadatelé se skupinami a některými příznivci do mateřského TOPAS CLUBU, aby zde v užším kruhu vyřídili formální a administrativní záležitosti, spojené s příjezdem skupin do Brna. V přátelské atmosféře TOPAS CLUBU si někteří hudebníci improvizovaně zahráli, to však v žádném případě nemohlo nahradit plánovanou akci a uspokojit řady diváků, kteří se na tuto více méně širší veřejnosti uzavřenou a spontánní sešlost nedostali.

Atmosféra v TOPAS CLUBU byla několikrát narušena příchodem orgánů SNB, které však opakovaně neshledaly v klubu nic závažného. O to víc překvapila rozsáhlá policejní akce v závěru večera. Zásah orgánů SNB proti vysokoškolákům byl proveden na základě žádosti ředitele Ústřední správy kolejí a menz a trval do časných ranních hodin následujícího dne. Východ z TOPAS CLUBU obsadili uniformovaní příslušníci SNB a vyzývali studenty, aby jeden po druhém vycházeli ze dveří, legitimovali se a nastoupili do připraveného policejního antonu. Studenti zpočátku odmítali vycházet, teprve po delší době zaplnila první skupina anton, který je odvezl 15 km za Brno do Kuřimi, kde jim příslušníci vyhodili občanské průkazy do trávy a nechali studenty odejít na nádraží, odkud později odjeli do Brna. Mezitím příslušníci v civilu pronikli do ubytovací části kolejí a patřili ke po ukončení účastníků večera. Vzhledem k tomu, že se anton dlouho nevracel, byly vstupní dveře na krátký čas uzavřeny, ale posléze byli studenti opět pouštěni ven, zapisována jejich totožnost a mohli se volně rozejít domů.

Akademickým funkcionářům, z nichž někteří byli vzburcováni ještě těžší nocí, je orgánů SNB policejní zásah prezentován jako zásah proti "ilegálnímu punkovému sjezdu organizovanému jazzovou sekci", případně jako zásah proti "akci, na které proběhly fašistické bojůvky".

Ne všichni akademičtí funkcionáři jsou ochotni chránit a obhajovat své žáky, jak je k tomu morálně zavázán každý učitel. Nedotknutelnost akademické půdy, která v minulosti skýtala prostor pro svobodu názoru a projevu, je dávno pryč, stejně jako sám pojem "akademická půda".

Nelze se proto divit, že organizátorům a účastníkům večera hrozí kárná opatření a nejrůznější postihy, nevyjímaje z toho ani nejvyšší trest - bezpodmínečné vyloučení ze studia. Jak příkře to kontrastuje se základními principy údajné přestavby a demokratizace, je do očí bijící fakt. Fakt je taky to, že za práva studentů se musí studenti zasažovat sami, protože není nikoho jiného, kdo by to dělal.

Neměli bychom váhat s vyjádřením podpory postiženým studentům, není-li nám lhostejný další vývoj kulturních zájmů vysokoškoláků, můžeme se dřív nebo později dostat na jejich místo. Naše solidarita jim může v tuto chvíli pomoci víc, než by mohla před několika lety nebo loni. Prožíváme období, kdy se usnesení mění ze dne na den a nikdo z funkcionářů si nemůže být jistý, zda přestavba k nám přece jen nedorazí a on nebude připraven o své křeslo třeba právě proto, že některým studentům pomohl ze studia.

Studenti, kteří organizovali Bonifáce a Žofii, možná přestoupili některá ustanovení vnitřního kolejního řádu (ustanovení o pohybu neubytovaných osob v prostorách vysokoškolských kolejí). To je však jejich jediný přestupek, který v žádném případě neodpovídá navrženým kárným opatřením. Absurdní je, že mají být postiženi i studenti, kteří s celou akcí Bonifác a Žofie nemají nic společného. Možná to není absurdní, snad je to příznačné.

- Milan -

V poslední době se z mnoha stran, nevyjímaje oficiální sdělovací prostředky, u pozornuje na řadu negativních jevů, projevujících se u velké části dnešní mladé generace, především na její nezáměrné okončení dne, malou aktivitu, nedostatek ambicí a celkovou orientaci na bezkonfliktní průměrnost, tedy na přesně opačné vlastnosti, než jaké bývaly pro mladé lidi vždy považovány za typické. Na druhé straně bývaly současně združňovány, že se mezi určitými skupinami mládeže šíří agresivita, která nachází své vyjádření v ničení společného majetku, v různých jiných projevech vandalství a je nejviditelnější v řadách příznivců některých sportovních mužstev. Příčiny tohoto neutěšeného stavu bývají hledány v nejrozličnějších skutečnostech a často se kritika zastavuje jen u mládeže samotné, aniž by byla schopna účinně analyzovat vskutku podstatné důvody. Zapomíná se především na to, že velmi negativní úlohu při vzniku dnešní mladé generace, vedle jiných faktorů, sehrává nedostatek prostoru pro vlastní smysluplnou aktivitu; kromě toho prostor, který si mladí lidé sami vytvářejí, bývá ještě záměrně zužován. Je velkým omylem předpokládat, že se mladý člověk spokojí pouze s tím, co je mu shora doporučováno, co někdo jiný považuje za jemu blízké a pro něj vhodné. Naopak mladí lidé pocítují, ať již vědomě či aniž by si své pocity dokázali definovat, potřebu jisté seberealizace, možnosti projevovat svou přirozenou kreativitu v aktivitách, které vznikají spontánně v jejich prostředí a jako takové jsou jim nevládnější. Do činnosti tohoto typu investují potom svou energii, svůj volný čas a mnohdy i těžce získávané finanční prostředky a tím vším přispívají nejen k procesu sebevýchovy, ale obohacují tak nezanebatelným způsobem i celou naši společnost.

Ukazuje se však, a znovu to potvrzují události ke kterým došlo v noci ze 13. na 14. května v brněnském vysokoškolském Topas klubu, i všechny okolnosti, které s tímto případem souvisejí, že mnozí odpovědní činitelé tyto skutečnosti dosud nechápou nebo si je nechtějí připustit. V celém případě totiž není ani tak důležité, zda byl porušen ten či onen předpis téměř nepřehledného povolovacího řízení, protože už celý tento složitý povolovací systém s řadou administrativních překážek je nevyhovující, nedůstojný a nezdravě omezující. Vlastní příčina záležitosti třídenní hudební akce pořádané Topas klubem je charakteru daleko obecnějšího. Je jí nutno vidět v celkové nedůvěře v mladého člověka, v nezáměrné o jeho skutečné potřeby a přání, v obavě z jeho spontánní iniciativy. Výsledkem tohoto postoje byl v tomto případě pokus zabránit zorganizování hudební přehlídky, na kterou si studenti pozvali hudebníky podle svého výběru, svých představ a zájmů. Jejich konečné provinění ve skutečnosti nespočívá v nerespektování některého předpisu či článku koleijního řádu, ale zřejmě v samotném faktu, že se pokusili připravit hudební pořad, který je vskutku oslovuje, poslouchat hudbu, která hovoří jejich řečí a která se jim líbí. Jistěže je možno mít zcela rozdílné názory na celou oblast rockové hudby a různě hodnotit proudy uvnitř ní samé. Těžko však můžeme nevidět, že právě tato hudba je dnes mladými lidmi poslouchána, což se bezesporu týká i tzv. punku, proti kterému vystupují příslušné úřady zvláště důrazně, pod záminkou důvodů, které jen ztěžji mohou být považovány za oprávněné. Je samozřejmě nutné co nejrozhodněji odmítnout všechny prvky násilí a rasové nenávisti, jež se snad i na okraji punkového hnutí objevují a které jsou bohužel posilovány právě tím, že je skutečná punková hudba, ve své podstatě nenásilná, programově umlčována. Tato praxe je nepřijatelná.

ná, protože na základní principy kulturní politiky povyšuje osobní váš nedostatek tolerance a chápavého přístupu k odlišným uměleckým názorům.

Případ nedovolené hudební přehlídky pořádané Topas clubem i následné násilné ukončení setkání pořadatelů s pozvanými hudebníky je nejen ve svém nedorozumění, ale i chybou ze strany těch, kteří nařídili zákrok příslušníků SNB a prosazují sankce proti zúčastněným studentům. Sledujeme-li totiž postup organizátorů po dobu celé přípravy hudební akce, můžeme se zcela zřetelně jejich snaha postupovat důsledně podle všech požadovaných předpisů a zajistit všechny požadované administrativní náležitosti. Jejich úmyslem rozhodně nebylo provádět něco "nedovoleného", zdá se spíše, že do celé situace byli vmanévrováni nešetrným a nechápavým postojem některých činitelů. Jak totiž vůbec mohli během několika hodin zcela zrušit řadu týdnů plánovanou přehlídku, do které mimo chodu i dostávali tisícové částky získané ze stipendií a brigád, když už řada hudebníků z celé republiky byla na cestě do Brna? Není snad logické, s těmito lidmi se museli pořadatelé přinejmenším sejit, vzájemně se poradit, vyřídit nezbytné organizační věci a třeba si i trochu zahrát, aniž by ovšem jakákoliv spontánně zahraná píseň mohla být náhradou za zrušenou akci? Z tohoto pohledu je jen stěží pochopitelný zákrok složený z 14 studentů dítkou a 3 studentů dokonce veřejnou dítkou. Je-li totiž tento trest zdůvodněn překročením provozní doby a otevřením klubu cizím lidem, což svědčí ovšem v celkovém kontextu přinejmenším o nepochopení situace, do které se studenti se svou přehlídkou dostali, potom se nelze ani otázkou, proč nebyli potrestáni jen studenti odpovědní za provoz Topas clubu, ale i celá řada dalších, kteří se tohoto přestupku nemohli dopustit prostě proto, že v organizačních záležitostech nebyli kompetentní. Výchovná hodnota tohoto trestu se vůbec jeví velmi pochybnou. Ale nejde o jaké poučení si asi z tohoto případu odnesou všichni zúčastnění? Jaký asi bude vztah studentů k práci SNB, ke škole na které studují, k oficiálním institucím vůbec? Hazardovat s opravdovostí a nadšením mládeže člověka a především z jeho důvěrou je nepřijatelné. Už jenom proto, že důsledky takového jednání se dříve či později projeví na morálním stavu celé naší společnosti. A kdo je připraven nést za to odpovědnost?

za redakční radu Petr Fiala

* * *

Akce "RUCE 1988"

Mohou se zúčastnit všichni - bez rozdílu! Akce RUCE je za porozumění a toleranci mezi lidmi, za spravedlnost, za opravdový domov na naší zemi. Pokud chcete podpořit naši myšlenku, můžete informovat své známé případně i širší veřejnost rozličnými sdělovacími prostředky.

Úkol je jednoduchý: Okreslit nebo obtisknout svou ruku, poznamenat datum, místo a čas zhotovení, podepsat /stačí jméno nebo přezdívk/, uvést věk osoby a odeslat na adresu Malé galerie do Hradce Králové. Tvůrčivější jedinci mohou využít i jiných technik - např. grafické, fotografické, apod., zároveň je možné vytvářet i různá seskupení rukou, použít různých zásahů barvami, nůžkami, atd., maximální prostor fantazii.

Akce bude zahájena ve čtvrtek 9. června 1988 v 19 hod. v Malé galerii. Výstava "RUCE" bude zpřístupněna denně od 10. do 20. června 1988 od 8 do 20 hod. S novými příspěvky otevřeme Malou galerii v úterý 20. září 1988 v 19 hod. Otevřeno opět denně od 8 do 20 hod. až do 30. září 1988. Ukončí se celá výstava a akce je plánována k 31. prosinci 1988, abychom umožnili mezinárodní účast v maximálním rozsahu. Nezapomente informovat své známé v zahraničí. Těšíme se na vaše příspěvky a nápady. Závěrečná výstava celé akce je v lednu 1989 v Malé galerii!

P.S.: Ti, kdo nemohou splnit úkol, mohou zvolit jinou formu poselství.

Malá galerie, VŠK Na Kotli 1148, 500 09 Hradec Králové 9.

KOMPROMYS DOBRÉ NADĚJE

Když jdou duši mračnápady
srdce svírá obavar
že by bouřev upřímnosti
mohl začít banalít
Proto SNAHA s POSEDLOSTÍ
což odráží EXTREMISTAV
jenž mě právě trápiše

N A M R Z N U T Í M, Č Í M T Y ! ?

Rozbrousily moje ostří
do tuposti brusky SPĚCHU
Kdo však vysmál studňu SMÍCHU ?
Kdo vyplakal kádě HOŘE ?
NIC a NIKDO hojně hová
v křesle MÁLA, na předhovce NESPOKOJE
Komu hová ? Snad SI či pletu
VŠE a KAŽDÉHO s hutným PRÁZDNEM ?!
Vpletu KĐECO do KĐEČEHO
SI je důležité - ANÓ !
Tak co SI a co NE - uděláš
- Nemáš ! Ne ! Máš !

Přemíchaly přerozumy
vymyšlenky s výpocity
Jízlivostřý lacynismus
namrazil mou záhlavu.

PROČ NE-SMÍ R...?!

Kosmopolitý je NESMÍR
SMÍR vydržen PŘI SPOLITĚ
Z přetlačení od NÁTĹAKU
až PO K R O K dospěl:
ví už NADPŘÍKLAD
že nemusí jít dál !

S ptací po KROK
S rybí po MLČENÍ
SLIBY - POVLČENÍ
- POVYLY do POVIJANŮ
KLIDŮRAZDVA na STRANU
Na VELKOU i na MALOU...

Počlověčí vůbec HORA ?
Když z dol vrší OBAVYJCE ?
NENÁLEZCI vnitrohlasů
nepřiznají
předhlušení NÁHODY
pohodlnou VNĚMOTOU !

Kdo se přizná, že chce změnu ?

Kdo se přizná, že chce změnu ?
Malé kapky pod nosem
roztržité prohovory
letmohledy úkosem

Já chci změnu
dlouhou vášen
obelisky samotám
roztroubení dutých hřmotů

jež mi plení
snaživotní
vydání se na cestudy
snad ve směru chtěné pravdy

VZRUŠENÍ ČLOVĚČENSTVÍ

Lahvičky z Itálie
přezrále alkoholí
zarostlou chuť
Málovec alibismu
Jenomád trošky
Od studny ke stu dnům
se studem studené
tu denně zraje
SLABOCHOVÁNÍ
v charakterén
pohodlně zanedbaný
Nezraje - je planý !

Zplodnit své TUPENÍ
sklízal by naději
Děje se na PORÁD
nebo jen přechodně ?
Kdy začít roubovat ?
Kdykoliv ODHODLÁTAT ?
ČEKAT snad PROMĚNU ?
Přesvědčit p ř e s v ě d ě n í
či mu to nesvědčí ?
Kdy spálit pochoďně
roztápat tmu a POCHYBY
CHYBY i přehyby ?

Opilý omyly
drže se nesmát mlze
která je skutečnémá
Hnusněžně němá
NIKDO NEODPOVÍ
DÁ ZA TEBE
JEN TEBE
SE TO TÝKÁ
RANNÍ posedlostatečná
vícesečná
věčná udobřování
tebe sebou
sebe sebou
samo sebou
ZEBE ZEBOU
a budou zábst

NELZE NIKDY ZMĚŘIT
JAK MOC ČEMU VĚŘIT
VŽDYCKY LZE VŠAK ŘÍCI
JÁ JSEM NEVĚŘÍCÍ

Dá za sebe v oheň ruku ?
Včera dnes a zítra
haf mňeu iá vrků kuku :
"MINI ZVĚRSTVO NITRA"

Zlořečný Sebechval
masově med
kolem hubil
a mazal
a mezal
a přede všemi
předNOST dal
sterilísavé
CHORoběti:
"Než prsty pálitovat
lépe je přesycenit
kontakty
okatě pak expanzivat
plných cynismutantů
v ubráněném lůně
hysterilního
blahozbytnění"

Masová COMÉDIA
to šíří dál
a dál ...
... až morová dráma
obejme vše
co ještě k rozlišení
zbývá

Čaroděj KOLODĚJIN
a čLOVĚDA si
hlavu klame
ObeStírá vůkolí
LŽiciděním

Před ztracením
v NEměnnosti
nitroufalost
Přecejenů
Snadů
Věřů
Nevzdávejů
ochrání
či aspoň vzdálí...

Za to
jí jen hrstka
chválí
řídka
jak v mé básni
rým

SLABOTÁŽ

Pročpak slaboch - och - och - och
brousí zuby o naději ?
Čistkypření zachtělo se
v mokvajícím vředění ?
Kdepak - HUTNOST nenavrátí
řidké VŮLI pouháv NUTNOST !
"Bezodkladně dokončovat !"
- uchrání před slením na dně
Pouhý pocit vírytí
nepodníť vnitřní CHUŤ
bez níž VŮLE nezvolí
cestu útrap nutné PRÁCE
Čekání však spolkyne zcela
NADEJÍDLO z NEREÁLNA

pouhé Snění změnily by !
Zoufalešný Smutek nikdy
neuzdraví slabotáž.

ROZMĚRŇOVÁNÍ PLNIDLA

Ani krátké
ani dlouhá
není cesta
k ROVNOVÁZE

Radostihy
Starostíny
Slasticha
a Smutkyvy
rozměrnují
bez ustání
usilování
v jistotypy
v pochybytí

MOTTO-R.: "Ještě NE !
Je stále potřebavit NAPLNĚNÍ
prázDNA
až po hladinu
po ROZHRANÍ
oprávněnou PŘÍTOMNOSTÍ"
snad funguještě
SNAD
- NĚ !
to není
jak se zdá
pozdĚS

Mám CHUŤišit
VYPRAHLOST
hleDÁNÍM

Doupěstoun a Únorník

Doupě napad Únorník
Únorníka zase sníh
Vše skrytne v těžké tmě
Vně prý zamrzáludně
každý pokus o pohyb
dopuští se dalších chyb
kdo se hýbez po-volení
riskujede v protivění
Z doupěterna doupění zlost:
proč musí být zmrzlý na kost
kdo v doupěti právem žil ?
Proč ne - kdo je vydoupil ?!
Doupě změnilo se v noru
Doupěstoun šla do umoru:
Jakpak, jakpak, jakpak doufat
v opětovné časy doupat
když strechytře zimomřu
místo abych sebou hnul ?!
Postupně mu srst tak houstla
Filtrovertní snaha tloustla:
Co když zvládnu mikrohyby ?!
Ochladím krev jako ryby ?!
Naučím se s chladem žít ?!
Pak bych mohl objevit:
radostupnost spokojení
doupatrně v NOREŠENÍ !

Koncentrační nábor ZÁCHRANY

Vždyckysele smutekl
když jsem zveselačnil
po chvilce s tebourání
prázdnánosu na dně dušepotu

Sladkápo křehké důvěry
zmučil opět zmučenervy
zbytečněkdý jindy nedorozumně
Hořkoslaněmě mě měří
jaký jsem a kolik snesu
VydržíraVina leptá se:
Koncentruješ podstatužtu ?

Laskavěšet bulíky
místo prádlamentace
- to je akcesta ZÁCHRANY
PEVNÝ BOD potřebuje
také POMOCIT

+ -

Hřimal sklouzl
BUĎ VŠE !
NEBO NIC !
Hrobovězí chuť a pravda
v pracné ISOLACÍLOVÉ DOBĚ ZMOCI
Struční nade vše
LOKÁLOVCI
BezPEČNÍ a BEZ/PO/CHYBNÍ
Frekventanti BUĎ a NEBO
zfrekventují kontexty
/stále stejné, stejnozměrné/

Nenahraditerno KRÁSY
každého jen ve snu spasí
SMÁSI - FASÍ ASI ochlanné
či ohrané...

VYPRCHÁPÁNÍ

Přítomen svátosti
choulím se do pokání
leč moje nahota
mí stále oddaluje zrání

Obelhán zpupností
pokorou blednu
Ve stoje nestojím
nevím kdy sednu

Zatínám pěstičky
moudrého dítěte
které už předem ví
jak zle je na světě

Nepláču slzami
Smíchem se nesměji
Smutek mě omámí
fikcemi nadějí

Klokoty zuřivé
jasného zření hlas
potrápí marnivě
nedočkavostí mé špás

Ztrácím vždy dopředu
na co se upínám
V ztrácení jiný svit
navždy si zhasínám

Jsem zlý duch svého já
mazlivý tužbořič
Vyprchám ze sebe
až bude všechno pryč

PETICE ČESKOSLOVENSKÝCH VĚŘÍCÍCH

Pod názvem Podněty Moravských katolíků k řešení situace věřících občanů v ČSSR byla na první neděli adventní, na počátku letošního církevního roku uveřejněna petice, žádající nápravu diskriminace věřících.

Rudé právo hodnotilo akci v článku, v němž matoucím způsobem charli nadávky na podpisovou akci, využívajíc možnosti útoku na city čtenářů /katolíci se tím prý přihlásili ke klerofašistickému režimu Tisova, atd./, konkrétní údaje však článku chybějí. Snažím se tedy podat co nejdělnější informaci o průběhu podpisové akce.

V petici je zahrnuto 31 požadavků, jejichž uskutečnění by umožnilo velký rozmach duchovního života v našich zemích. Prvním požadavkem je odluka církve od státu. Tento požadavek však, bohužel, v sobě nezahrnuje a priori všechny ostatní, jak je v petici uvedeno.

Další požadavky jsou však již zcela na místě. Týkají se svěcení biskupů pro naše diecéze, kněžské služby, jmenování profesorů theologických fakult a přijímání studentů na tyto fakulty. Do této oblasti nemá zasahovat stát ze své mocenské pozice, neboť se jedná o vnitrocírkevní záležitosti, na jejichž průběh působí stát rušivě. Katolíci dále žádají obnovu činnosti duchovních společenství /činnost byla zastavena v padesátých letech/, navrácení jim zabaveného majetku /týká se to chátrajících klášterů, aby tato společenství měla možnost života v komunitě/, svobodné vyučování náboženství, shromažďování věřících, obnovu exercicií /duchovních cvičení/ pro laiky, založení náboženských nakladatelství, veřejných knihoven a čítáren náboženské literatury, umožnění veřejného šíření křesťanského učení, širší kontakt s věřícími v zahraničí, podstatné omezení pravomoci církevních tajemníků /kteří dnes rozhodují o tom, kde který kněz bude působit a zda vůbec bude působit/, /ne/povolují různé církevní akce, atd./, důslednou rehabilitaci všech nespravedlivě odsouzených pro svou náboženskou činnost, odstranění diskriminace věřících v zaměstnání, zejména ve školství. Požadují upravení zákonů a právních předpisů, kriminalizujících značnou část aktivity křesťanů, a uvedení těchto zákonů do souladu s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, který se Československo zavázalo dodržovat.

Otec kardinál Tomášek ve svém listě k věřícím ze 4. ledna 1988 vyzývá všechny křesťany, aby podpořili tyto požadavky svými podpisy. Mnohde byl text petice čten přímo z kazatelny, což bylo optimální vzhledem k množství požadavků. Z petice katolíků se stala nejrozsáhlejší podpisová akce, jaká dosud v socialistických zemích proběhla. Bylo sebráno zatím více než půl milionu podpisů.

Jak vidíme z charakteru požadavků, nejednalo se o žádnou destruktivní akci. Ústřední myšlenkou a programem petice je obnovení svobody věřících a jejich náboženských projevů. Svoboda je nedělitelná. Jestliže je kdokoli nesvobodný, nejsem ani já svobodný. Rozšíříme-li svobodu u nás i na křesťany, bude celý národ svobodnější. A pouze svobodný národ může kráčet dále na cestě k Bohu a na druhé straně plněji sloužit člověku.

Jaký měla petice význam? Otec kardinál Tomášek přestává být "generálem bez vojska", tento argument v ustech vládních činitelů přestává mít váhu. Naše vláda se dohodla s Vatikánem na třech světících biskupech, povolila vyučování náboženství i mimo školu, na faře. Doufáme, že to jsou pouze první krůčky ke zplnoprávnění křesťanů.

Mohou listinu podepsat i nevěřící? Souhlasí-li, tak ano. Petice není omezena pouze na katolíky. Formulace "...připojuji svůj podpis k petici, Podněty moravských katolíků..." ani výzva Otce kardinála nijak neomezují podepisující subjekt.

Petice se stala první "viditelnou akcí" katolických věřících na počátku vyhlášené desetileté duchovní obnovy národa, jež má být přípravou na millenium svatého Vojtěcha r. 1997.

...hlavní redakce pro mládež Gostelradio, Moskva připravuje speciální mládežnické vysílání v nočních hodinách. Šéfredaktor E. Sagalajev to odůvodňuje tím, že na základě sociologických průzkumů bylo zjištěno, že pozdější noční doba nejvíce vyhovuje mladým lidem, kteří po práci jdou na diskotéku, do kina nebo do divadla a až potom usedají k televizorům a rozhlasovým přijímačům. Jedním z důvodů pro noční vysílání byla, podle E. Sagalajeva, snaha vyvážit tlak západních stanic, které mají v této době největší koncentraci ve vysílání. Před odstraněním rušiček se argumentovalo tím, že je třeba vymánit mládež z vlivu západní ideologie. Průzkumy však tento argument jednoznačně vyvrátily. V období, kdy se rušily západní stanice, bylo jejich sledování mezi mladými lidmi až třicetiprocentní. Dnes se mládež orientuje na domácí programy a těch, kteří poslouchají západní stanice, je jen sedm procent. E. Sagalajev správně usuzuje, že je mladí lidé poslouchají proto, aby mohli srovnávat a vytvářet si vlastní úsudek na nabízenou produkci.

...v roce 1988 bude sovětská televize vysílat trojnásobně více programů pro mládež než v roce 1987. V rámci této politiky se připravují s touto úlohu veřejné diskuse na televizních obrazovkách, jako např. programy Dvanácté poschodí a Prosím o slovo. Při jejich natáčení se na náměstí města sejde i několik tisíc lidí a před televizními kamerami diskutují s představiteli veřejného a politického života. Stává se, že někteří mladí lidé jsou v těchto programech hrubí, urážejí dospělé ap. Ne vždy to však je na škodu věci. Za mnohými problémy lze vidět konkrétní viny a tvrdý dialog je lepší než pohodlné mlčení.

...ve Lvově byl založen nový podnik, který vyrábí konfekce pro mládež. Oděvy navrhují studenti dekorativního a užitého umění, uční z odborných učilišť je šijí a mladí prodavači z obchodu Móda pro mladá je prodávají.

...v 60. a 70. letech se málokterý televizní pořad těšil takové popularity jako Klub důvtipu (Klub vesjolych i nachodčivych). Toto klání v duchaplnosti mezi studentskými družstvy z různých vysokých škol přivábilo k obrazovkám miliony diváků včetně těch, kteří tento pořad nakonec zakázali. Studenti totiž vtípkovali i o žhavých tématech a své žerty zaměřovali nejen na nedostatky studentského života, ale i na nedostatky týkající se celé země. Až nakonec dožertovali. Pořad nejprve ztratil britkost a pak zmizel úplně. To bylo asi před dvaceti lety. Dnes se zrodil podobný. Jeho staronový vedoucí A. Masljakov je plný optimismu. Nový Klub je ještě více zaměřen společensky, je ještě více nasycen problémy. Snahou redakce je vytvořit jednak portrét studenta 80. let, ale zároveň i portrét občana, který se aktivně zapojil do přestavby.

...78% chlapců a 15,6% dívek ve věku od 20 do 24 let v SSSR kouří. Ze zdravotnického hlediska je kouření škodlivé podobně jako alkoholismus. Společnost se však na kouření dívá mnohem benevolentněji, přitom riziko onemocnění plicním karcinomem je u silných kuřáků 50x vyšší než u nekuřáků a u bývalých kuřáků je riziko stále ještě asi pětinašobné.

...s myšlenkou kolektivního způsobu práce a odměňování přišli svého času komsomolci v čele s dnešním hrdinou socialistické práce a laureátem státní ceny V. Serikovem. Přednesli ji na významném fóru na vřesvatovské údernické komsomolské stavbě důlního opravárenského kombinátu za polárním kruhem. Bylo zapotřebí téměř deseti let, než si sám tento pojem - brigádní způsob práce a odměňování - získal legální místo a dostal se alespoň na stránky tisku. Dalších deset let trvalo, než se prosadil do praxe.

připravuje - hk -

NEZÁVISLÉ MÍROVÉ SDRUŽENÍ

iniciativa za demilitarizaci společnosti

Dne 16.4.1988 vydalo v Praze své úvodní Prohlášení nově vzniklé Nezávislé mírové sdružení - iniciativa za demilitarizaci společnosti. V Prohlášení se konstatuje, že mír není jen záležitostí supervelmocí a jednotlivých vlád, ale věcí každého člověka. O míru se rozhoduje v každém jednotlivci, v každé rodině, v mezilidských vztazích, v každém městě a státě. Prostor, který je tak každému dán, je dostatečně široký pro mírovou práci a iniciativu.

*Nezávislé mírové sdružení nemá organizační strukturu, ale vzniká jako volné společenství lidí, kterým není lhostejná budoucnost lidstva a vlastního národa, kteří pozitivní posun ve světových dějinách chápou jako výzvu a závazek k občanské a osobní angažovanosti. Jedná se o společenství, které není a nechce být vázáno na žádný politický, ideologický či náboženský systém, ale je spojeno touhou po důstojném životě. K tomuto společenství se může podle svých možností připojit každý, pro koho mír znamená víc než odvrácení války a kdo chce, o takový mír usilovat.

Nezávislé mírové sdružení vzniká vedle jiných mírových iniciativ s vědomí potřebnosti takové iniciativy, která není vázána na žádnou fungující strukturu.

Nezávislé mírové sdružení spojuje lidi, kteří se chtějí angažovat zejména v těchto směrech:

Jsme pro otevřenost ve všech oblastech života, neboť si uvědomujeme, že každé skrývání faktů vzbuzuje skryté nepřátelství, a tím i ohrožuje mírové soužití uvnitř národa i mezi národy navzájem. Jsme pro to, aby nedůvěra a nepřátelství byly překonány otevřeností. Chceme se zasazovat o to, aby se i vojenská problematika stala předmětem otevřené veřejné diskuse.

Chceme usilovat o překonávání bariér "posvěceného" nepřátelství. Odmiatáme ideologie, které líčí příslušníky druhého tábora jako apriorní nepřátele a které toto nepřátelství povýšily na ctnost.

Chceme usilovat o to, aby výchova, kultura i politika vycházely z úcty k životu a ke všem hodnotám, které lidský život spoluvytvářejí, a to od výchovy ve školách až po výchovu v armádě, od kulturního a uměleckého působení až po působení prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků.

Chceme se zasazovat o to, aby právní normy i organizace života v armádě vytvořily podmínky, které by umožnily občanu chápat službu v ozbrojených silách jako čestnou povinnost a ne jako nutné zlo vyvolávající spíše pocit uvěznění a naprosté marnosti. Uznáváme také právo jednotlivce odmítnout službu v ozbrojených silách a jsme proti tomu, aby za tento postoj byli lidé předváděni před soudní tribunály. Mělo by být zájmem každého státu hledat po tyto lidi možnost náhradní služby.

Jsme pro jednání na všech úrovních, které posílí bezpečnost a důvěru mezi národy. Chceme podporovat všechny snahy o rozumná mírová řešení konfliktů, chceme podporovat všechny kroky naší země, které směřují k posílení mezinárodní důvěry a k odzbrojení."

Tomáš Dvořák, U železné lávky 6, 110 00 Praha 1

Jan Chudomel, Křkonošská 2, 120 00 Praha 2

Václav Kaplan, Českomalínská 47, 160 00 Praha 6-Bubeneč

Hana Marvanová, Vrchlického 96, 150 00 Praha 5

Petr Pavlíček, Sídliště Pivovar 2888, 276 01 Mělník

Další zájemci o činnost v této iniciativě jsou vítáni."

- hk -

V příštím čísle přineseme Dopis č.1 této nové neformální iniciativy a další informace o její činnosti.

- redakce -

Baseball jsou nejrychlejší šachy na světě - tvrdil E. Hemingway a nebyl jediný, komu tato hra učarovala. Na americkém kontinentě je to nejspolehlivější a nerozšířenější sport. Jeho obliba spočívá především v kolektivním pojetí, důrazu na rychlost, přesnost, fyzickou kondici, bleskovém rozhodování a předvídání situace. Baseball lze hrát na kterékoli louce, a tak je ideálním sportem pod širým nebem, sportem pro všechny.

Na OH v Los Angeles (kde naše olympijské družstvo chybělo v důsledku bojkotu OH a olympijské myšlenky) byl baseball ukázkovým sportem, letos v Soulu bude opět a za čtyři roky v Barceloně bude mít premiéru jako rovnoprávný olympijský sport.

Naše družstvo tam však nebude, nezmění-li se postoj, který k baseballu zaujímají naše nejvyšší tělovýchovné orgány. Československo není členem světové federace IBA, protože nemá svůj federální baseballový svaz a baseballové oddíly se dosud potýkají s mnoha administrativními překážkami, které jsou pozůstatkem smutného období naší tělovýchovy, kdy byl baseball jako „typický kapitalistický sport“ odsunut na periferii zájmu sportovních orgánů a organizací. Baseball má přitom u nás bohatou tradici. Před 2. svět. válkou se hrál v YMCA (Young Men's Christian Association) i v mezinárodní křesťanské sáňkové soutěži pro mládež. Disponuje klubovými, sociálními a sportovními zařízeními po celém světě, pořádá konferenze, semináře a výměnné tábory. YMCA vznikla v r. 1855 v Paříži a u nás působila v předmnichovské republice - pozn. red.). Po dlouhé pauze se první oficiální utkání hrálo v r. 1963 a rok na to se začala hrát první soutěž třinácti mužstev. Baseballové oddíly žádné neexistovaly, dokonce jednoty vzduch evidentnímu zájmu takové oddíly odmítaly zakládat. V r. 1965 vznikl pražský městský svaz, ovšem v oficiálních sportovních statistikách se registrovaní baseballisté neobjevovali ani nadále. Od r. 1976 působí Český softballový a baseballový svaz, který se snaží napravit, co se zameškalo. Jeho statut však nestačí na členství v IBA a z toho vyplývají mnohá omezení, především v mezinárodních kontaktech.

Dnes je baseball v počtu registrovaných hráčů sedmadvacátý mezi našimi sporty, má v ČSSR více než 70 oddílů a v nich asi 3500 hráčů. Odhaduje se, že dalších 15000 lidí se baseballu věnuje rekreačně. Na lonský turnaj pro neregistrované se přihlásilo 115 (!) týmů z celé republiky. V Brně působí dva baseballové oddíly, oba na akademické půdě: Technika Brno a VŠZ Brno. Brněnští vysokoškoláci hrají ligu (hraje se systémem play off) a patří k jejím úspěšným účastníkům. Brněnské vysokoškolačky hrají softball, který je snadnější odrůdou baseballu. Hraje se na menším hřišti a s většími míči.

A právě s míči a některými dalšími součástmi výstroje jsou na našem trhu potíže. Nedostává se kvalitních pálek, rukavic, spikesů - speciálních okovaných bot, které se nesmeknou v pravouhlých obrátkách při běhu po hřišti. Cutchery - chytače navíc potřebuje masku a chránič hrudníku. Traduje se komická historka o tom, jak si baseballisté objednali přes Pragoexport výstroj, která se měla prodávat v pražském Domě sportu. Zásilka přišla, ale na trhu se ne a ne objevit. Až se přišlo na to, že leží ve skladu, protože jistý pracovník kategoricky trval na tom, aby se zboží vrátilo, že muckyběží pravé rukavice. Nakonec se nechal přesvědčit, že baseball se hraje jen s jednou rukavicí a mohlo se prodávat.

Komická situace vznikla také při našem vůbec prvním mezinárodním startu. Měl se hrát softball v polském Rybníku. Poláci tehdy pochopili, že hra pilka palantowa, kterou pokládali za softball, nemá s ním nic společného. Ovšem vše se ukázalo až na hřišti, kam proti sobě nastoupila dvě zcela odlišné vystrojená a početně rozdílná družstva.

Důsledně se na OH připravují v SSSR (SSSR je členem IBA - pozn. red.). V Moskvě začala japonská firma stavět nový baseballový stadion, podobný se staví v TBILISI. Naš baseballový výběr loni v SSSR hostoval a tři ze čtyř utkání s převahou vyhrál. Za pár let můžeme stěží držet krok...

Většinu peněz na cestování si naši hráči vydělávají sami (chlápci z pražského Tempa např. čistí tovární komíny). Naši amatéři jsou tedy čistí, než to vyžadují samotné olympijské řády. Bylo by prote škoda, kdyby bytovně-ekonomické překážky zabraňovaly naší účasti na OH.

Ukázky z knihy Robina Krušného

Strup jsem nechtě strhnul zároveň s řídítky a v kotrmelcích, za řinotu krve, popaplal jsem kusy nadějí kouskem sebe a všeho kolem.

Kapitolka zvaná VIŠŇOVKA aneb BEZ MYŠLENKY

R. seděl v hospodě, protože nešel proud. Ještě tam sedí a ručičky stále bubnuje. Skřípavě šustí sklenice a náhle vykulí oči a z rukávu višně. R. přemítá o černé hodině s odborným asistentem. Povíдали si pohádku o perníkové chaloupce. Každý něco plácá a on to zcela blbě zakončil - vzpomněl si na Laurela a jeho malou višňovku, kterou honil dámě ve výstřihu.

Kolem stolu sedí lidé, kteří jsou chytří. Některé chytrost, inteligence a znalosti tak oslepují, že nejsou schopni mluvit o ničem jiném, než co sami řeknou. Tak třeba Petr. Svlékl si svetr. Pak tričko. Pak kuži. Oči vyklepal do popelníku, a když to dělal po stoosmé a nikdo už se nedíval, zmizel. Mluvil celou dobu o krvi a R. teď přemýšlí, jak by mohl odstranit skyrny ze své duše.

Stůl se naplňuje kouřem a historkami. Historky jej strašně tížou, kouř zas nadlehčuje; snad proto stojí stále na svém místě. R. se naklání a sbírá višně, jež mu před chvílí vypadly z rukávu. "Co to je?" udiveně se zasměšní přede všemi. "To je dost!" říká Petr a Standa úsměvem: "Odhalil ses!". R. smrkne a ochutná. Višně! Opravdovské višně! Pane vrchní, skleničky pro všechny! Číšník se zastaví, přepočítává všechny u stolu a tupě se zeptá: "Opravdu?". R. vidí - přes dva stoly sedí jeho nový spolupracovník z divadla. Má radost, asi docela milou, i když nepřilíží dlouhou. R. se totiž probojovává skrze pochybnosti, obyčejnost, všednost, nezajímavost i hloupost situace a vyhrává v něm rozhodnutí: Bude mluvit, přemýšlet a psát v ich formě.

Takže jsem se rozhodl a činím tak bez odkladu. Mám chuť je překvapit, ale nejde mi to. Petr odešel. Standa už chce také a Martin je tak vyhublý, že se brzy ztranscendentní. Děvče vedle mě je tiché, nemluví vůbec česky, a ještě jsem o něm nemluvil. A už také nebudu. Trik s višněmi si nechám na jindy. Jdu domů. Chci přeskočit stůl, když už jsem tady, ale nemám sílu vzepřít se osudu. Jsem právě morálně, psychicky i fyzicky zdeptán, jelikož nejsem schopen vyplodit jedinou kloudnou myšlenku.

Rudolf s přítelkyní se zjevuje u vedlejšího stolu. Uviděl mě. Otvírá a zavírá pusu a dívá se na mě. Aha, mluví. Něco mně říká. Sakra s tím zvukem musím něco udělat. Zlobí.

Mávám rukou a jdu pryč. Rychle a bez ohlížení. Teprve u dveří mě kdosi napadne, abych se otočil. Otáčím se a....a všichni stojí a připíjejí si krví. Fuj! Zavírám oči. Je mi špatně. Otáčím se kolem osy a znovu: Všichni stojí a připíjejí krví. Proč!? Můj hlas je neviditelný. Pouze pro vnitřní potřebu biokombinátu TĚLO. Já jsem nic neříkal, říkám, abych zaplašil pochybnosti, že jsem něco řekl. Už jsem klidný. Přišel jsem totiž blíž k těm všem. Není to krev. Pijí jen višňovku. Krkám na děvče, které se smyslně olizuje. Tedy - myslím si to. Jenže oni vůbec nestojí. Každý sedí, jak seděl. Zas normální provoz. A to děvče se líblo s nějakým kuďrnáčem, který šel hned potom otrávený na záchod. Zatrásl jsem se. Batoh mi sklouzl na loket a je možné, že bych

to jindy neučinil, ale teď nemohu jinak: Zatínám zuby a odcházím. Je to co projdou dveřmi, popadne mě pocit, jako by to ani nebyla hospoda a ale něco jiného a někdo úplně cizí. Vždyť přece já do hospody nechodím, nemám na to. Možná dnes jsem byl, protože nešel proud a pak ty všichni a krev?

Už vím proč! Protože nám nepromítli film. Obyčejný fašismus

MATENÍK aneb DEN VPICHU

Panel se trochu uvolnil. Píuúúúúú. Ohyzdny a dokonce i nějaký prst větru okamžitě... Tak už je to lepší. Pepa K. a zabalil se do deky. Vražda svědomí. Halali šalali. Tupecký terorista. Sobecký ponorkový kapitán. Zhnědlý banán. Ametrický korupční manažer. A další významotvorné osobnosti.....Co žvaním! Nikdo nic netuší. No prostě další osobnosti se také letos nachladily - dostil. Rádio je kouzelný prsten, ale jen napůl. Co je opravdová pravda - stejně neví. Pepa K. se zadumal a chrče, případně sípaje, uzmul známý /jemu nikoli/ myslitelům několik myšlenek, které zavrhl jako mylné, chybné, špatné či prostě hloupé. Začal si chystat žiletky, aniž tušil co ho čeká. To koneckonců v té chvíli /a ani nikdy před TÍM a po TOM/ netušil nikdo. Odhrnul si vlasy z pokrouceného, starostmi sužovaného čela a, než bys řekl švec, otevřel ústa a ... nic se neozvalo. Pepa K. byl sám a navíc nachlazen, což mu obvykle nikdo nevěřil, neboť to říkal stále, jenže v tom okamžiku chtěl sám svým vlastním uchem ověřit tu prostou myšlenku, jež ho v souvislosti se změnou prostředí napadla. Konec světa.

Klap. Jak to? Pepa už mě zase zmátl, až jsem si ho zamátl. Dobře nám tak. Au. Ten třes mě zabije. Kam se mám ukrýt? Stejně si ho všude nakonec najdu. Ačkoli zatím jako kamna nevypadám, uvnitř se obvyklým, leč nezavidivím hodným způsobem měním v prach. A to si občas někdo o mě ohřeje svou polívičku, abych náhodou, jsa nepřičetně přerozumnělý a odpovídaný, nezapomněl na svou všegbecnou iritující neschopnost tento fakt nějak zakrýt či jej alespon náležitě využít. To poslední mi ostatně ani nebyvalo dost jasné. Nechci se omlouvat, ale příliš dlouho jsem se snažil získávat čas aspon po drobtích, aby si konečně, tedy ještě před koncem, vzpomněl, jak jsem se vlastně přichytil k původně povznášejícímu aktu zapálení. Au. Zase se koušu do jazyka. V každé ryze soukromé chvíli a ve spánku, pokud tomu tak ovšem lze ještě říkat, mě děsí neodbytné myšlenky na samovznícení. Kdo přikládal a co, si z části vybavuji nebo vybaluji ze svých deníků a týdeníků. Hluchým hlasitě opakuji: I když - chlad - a přesto: stritýz a onanie nebo žár: kurvit se nenechám. Hlasový trénink mele zbytečně. Vyrábí znovu prach. Ve mně. A z venku se mně podbízejí objednávkami na slast: podepiš, synku, podepiš, budeš v sedmém nebi. A já, když s nikdo nemůže dívat, a já, když nemůžou ani odposlouchávat, a já, když už i já se trošinku vzdálím, tak ten opravdický já se horoucně, až úzkostlivě, modlí, abych se bez jediného hloupého glykyháku na jakémkoliv stejně přebytečném kusu papíru dostal alespon /nebo právě tam/ do nebe prvního. Jenže pak přijde zase delegace otrav, že prý - jak to s tím samovznícením a kdo to tedy byl, a nebo ten úlisný, slizký Reálék, ublemcaný od shnilých pravidel, zkyslého práva a ulepené spotřeby: Nejsi přece tady sám! Kde? K d e ?! K D E ?!!! se ptám. Jenže to bylo.

Únava a třes. Mám kamarády, kteří se ani trochu neopakují. Jsou skvělí. Nenechají si nic pro sebe a nebyt jich - nejsem to já. Bez příkladu a příkládání nakonec prachu není. K čemu potom popelnice a něco té námahy, a sváteční drobné za formální přání štěstí. Třes. Abych ho zase neprosvíhl. Myslím, že nacházím i nové tváře starých, ale i nové přátele. Mnohdy o nich nic nevím, jindy oni o mně, většinou sledují - přemety, projekce, žhavení jiných. Bio illusion. Doslova. Objevil jsem včera starého známého z puberty. Neví o tom, ale je to dobré poleno. Dlouho jsem se bál, co bude, ale je to moc fascinující. Třes mně sice znemožňuje včas nasadit implikátor. Aul. Už i taďy tupost. Estabe! Estabe! Můj nový přítel Estab na všechno le, ale moc dobře ho vidím, což je moc dobře, neboť mi to, jak jsem řekl, dělá moc dobře. Aul Koušu se do jazyka jak předčasné zubaté ml. Nechci hořet naplno, bolím však pekelně. Smích zvlhčuje, ale je ho lo. Ne, vážně: Estab se představuje: Au....Vydržte....chvilíčku.... Někdo dvakrát bouchl do starého zvonu a vymlomený zub pak padl na k lík. Světlo se rozžíná a rožíná, rozalu prorikat cestami všemi všech mozků. Začíná pát. Všechno vstává hlav. Estab se vzbudil a vída, že není jiné možnosti, kopne si aspon do zbytečných dvířek ledničky, shnilá vajíčka si mechanicky leje na hlavu a, pln nových chutí k živu rozhodným krokem se šourá ven. Vyleze před doupě a vsákně se do nejbližšího hloučku ožralů. Oblažován splašky dospěl kanálem k Velké Plechovici. DNES ZAVŘENO hlásá debilní nápis na vyviklané roletě. Estab si vráží hořící klacek do hlavy a uklidněn se mění v brouka. Dlouhými tykadly ohledává cestu, i budoucí mrtvoly na ní, kusadly nič zbytek a šesti nohama se nervozně škrabe na pleši. Estab je přežrán. Řada nedojezených soust se zhušťuje a najednou, ve chvíli, kdy to nechce čekat, padá na něj celofánový mrak a v klicce od kanárka mu kdosi stříká do očí /možná i do žíly/ inkoust se sirupem. Svět se s n příkrát přetáčí a pak se rozplácne. Když tu se Estab cítí mladým kamenným play-boyem, Michelangelův David je proti němu jen kus oprýskaného mramoru. Na jeho obdivovatelky čeká zrádně v místech, kam bezděčně zabloudí pohledy všech, proud tekutiny, kjerá palčivě štípe do očí a smrdí. Celý obzor je zahalen gejzíry šamponu a moči. Mýdlové bubliny bez ladu a skladu poletují povětřím. Náhle se, jakoby na povel, snese z červeného nebe limonádový déšť. Estab stéká jako kapka sirupu do louže sifonu a vytváří sodovku a není to cola. Je vypit žízňným buldžkem a v útrobách se změní v plyn. V nevhodné chvíli uniká zadním výhledem JEN PRO ZAMĚSTNANCE a rozptyluje se do vzduchu. Po nekonečných stědích se, v atmosféře mírně napjaté, se vchoulí do mraku, co se lenivě roztahuje na nebi. Estab se rozkoukává a unaven celodenní poutí počká si na nejlížejší zastávku. Splachuje se do mračného záchodu, načech, cítě se odpadem nebo snad odpadlíkem, uraženě se vyprší do své nové postele. Čeká jako zažloutlá skvrna na prostěradle, až se odplazí poslední zbytky světla, pak se usazuje jako jemný prach či peříčko na polštáři. Typicky ustabovsky se chvíli tluče kladivem do spánku, až konečně narazí na to správné tlačítko, a se zadostiučiněním se, pln chtivosti, vrhá do vysvobuzjících temnot spánku....

Tak. Chtíč a hle - přivedl ho k vysvobození z lůna nočních opěkačů, z hysterie časovražedných válek nervů. Ale jak! Já vím, však jsem upozorňoval předem, že jěe o starého známého, z období puberty. Přitahuje mě však. Už mu snad zase závidím, ten závěr určitě. Co blbneš, Archiméde, au. Ale, možná, to já nemůžu vědět, je to pro tebe to pravé. V něčem bychom se shodli, jenže já nechci PĚVNÝ BOD od někoho dostat, ani hýbnout světem. Prozatím mně postačí, když jej najdu sám, hýbnu sebou, a tím se mi aspon na prchavý okamžik zazdá, že svět se pohnul. Nebo - že se hýbe. Potom rád, velkým, jasným plamenem, přeměním se v prach.

kteřá docela očekávaně přijela z daleka na návštěvu. R. si právě uvědomuje tragédii svého postavení. V Sářiných očích se třísťí polán. R. hledá svůj svetr. Všude na zemi leží nahé či polonahé postavy. Chrápou a drtí R., jelikož mnohým se odchlípují masky. R. nechce se duje příliš známé tváře. Žaludek - škulbl Dva skoky a zakalený zádech. Tak tak. Sára si taktičně hledá něco v krosně. Umýt. Ale ...otupělý pro změnu hraje ledabyla. Umývá se bez komentáře dvou veselých těly ve vaně. Odmaskované tváře: "To jsme my, nazdár, kam jdeš? Neblbně pojď za námi..." Klap. A klap. A venkovní dveře taky klap. Noc je teplejší, než myslel. Chodník, poněkud úzký pro jeho kroky, se kn nadskakuje a pořád se zvedá. Kolem něj někdo obíhá. Krouží a krouží. Sára. "Stůj!" "Já stojím." "Aha." R. unaveně znejistí. "Kde jsme?" "Nevím. Venku." R. se horkem začíná dusit. Sára je tak divně kontu vaná, jako barevnými pruhy, spektrem. "Já už jsem tam nemohl zůsta překonává stud R. "Já vím." "A je mně špatně, promiň." Jenže on že se to nedá omluvit, hukot v hlavě, slabost těla i vůle, neomluvitelné experim... vlastní energii... Ustup. Vztyk. Vzchop se! Chodník se prudce vrací ke tváři: Dělán z toho divadlo, pokouší se R. o úvahu. Banální večírek a takovýhle brek. Takovýto nárek. A se svědkem příliš citlivým. S vnímavějším svědkem než je on sám. A tak si na tom zakládal. Tupost. Sára tiše zařizuje nejnmutnější. R. se třese. Třes.

Někdo bouchl do zvonu, ale ten se nerozezněl, jen se chvěje. R. má hlavu uvnitř. Třes rezonuje s chvěním. Sára všechno chápe, ale nemůže R. pomoci. Nemůže, protože nesmí. Na tom se již dávno domluvili.

Druhý den přerušuje R. mlčení. Vyřval se v hlavě-zvonu natol že chraptí. Vztek. Zoufalství nad vlastní slabostí. R. vrůstá jako polní tráva do ulic. Nemůže se zastavit. V odlehlých zákoutích hledá po celém těle ranku, kterou to do něho napumpovali.

Pepa. Pepa K.! No ano! R. se horečně hrabe ve stranách. Musím to najít, jak je to dál, touží R. podobně a neodbytně, jako touživají kojenci po ranním mlíčku. Kde je to místo? Bylo to někde uprostřed. Musí existovat pokračování, jinak by to přece nedávalo smysl.

Nemůže to najít. Pepa K. ho zmátl definitivně? Pokračování však existuje. R. v tu chvíli neotřesitelně pevně ví, že je stačí je najít. R.! Pepo! Sáro!

Poznámka redakce: Robin Krušný /24 let, student filozofické fakulty UJEP v Brně/ je pseudonym autora, který dosud nepublikoval v oficiálním ani samizdatovém tisku. Ve své tvorbě se zabývá experimentálními postupy moderní prózy a mimo jiné se snaží novými pohledy postihnout negativní jevy v životě části dnešní mládeže.

O DÁVÁNÍ

Dáváte jen málo, dáváte-li ze svého majetku. Teprve dáváte-li kus sebe, dáváte doopravdy. Neboť co je Váš majetek jiného, než věci, které ukládáte ve strachu před nouzí, kterou třeba přinést zítřek?

A zítřek? Co přinese zítřek opatrnému psu, který si zahrabe bezesstopu kost do písku, když sleduje poutníky do Svatého města? A co jiné je strach před nouzí, než nouze sama? Není strach před žízňí u plně studny - žízňí, kterou nelze ukejit?

Jsem, kdo dávají málo z mnoha, které mají - a dávají to pro uznání a jejich skrytý úmysl zkazí jejich dar. A jsem, kdo mají málo a dávají všechno. A to jsem ti, kteří důvěřují životu, a jejich truhla není nikdy prázdná.

Jsem, kdo dávají s radostí a radost je jim odměnou. Jsem rovněž, kdo dávají s bolestí, a tato bolest je jejich křtem. A jsem, kdo dávají a necítí při tom ani bolest, ani radost, ani si neuvědomují, že darovali. Je ctností. Dávají jako napráti v údolí myrta vydechuje svou vůni do prostoru. Rukama takovými napráti, a z jejich očí září jenom do země. Je dobré dávat na prosbu, ale lepší je dávat neprošen, a pochopení pro potřebu druhého. Kde má ruku otevřenou pro darování, tomu hledání toho, kdo potřebuje a přijme dar, připraví ještě více radosti než samo darování.

Je vůbec něco, co si ponecháte? Všechno co máte se jednoho dne rozdá, proto dávejte nyní, aby čas darování patřil Vám a nikoliv dědicům.

Někdy říkáte: "Rád bych dal, ale jen tomu, kdo si zaslouží." Mrtvé stromy Vašeho sadu takto nemluví, ani stáda Vašich pastvin.

Dávají, aby směly žít, neboť podržet si by znamenalo zkázu. Věru, kdo je hošen přijímá své dny a noci, je hošen všech darů z Vašich rukou.

Jaká zásluha by byla větší, než odvaha, důvěra a milosrdenství, které jsou v přijímání. Snažte se napřed o to, abyste si sami zasloužili státi se dárce a nástroji darování. A vy, přijímající - a všichni jste přijímající - nazatěžujte se vahou díků, abyste nekadli jho na sebe a na dávajícího. Vyšvihněte se raději společně s dárce na jeho dar, jako by to bylo kyvadlo. Neboť uvědomovat si svůj dluh by znamenalo pochybnění jeho doroďiní, jejichž matkou je štědrá zem a osem Bůh.

O DĚTECH

Vaše děti nejsou V a š e děti.

Jsem syny a dcerami trvání života. Přicházejí skrze Vás, ale nikoli od Vás. A i když jsou u Vás, přece Vám nepatří. Smíte jim dávat svou lásku, ale ne své myšlenky. Smíte obývat jejich těle, ale ne jejich duši, protože jejich duše přebývá v domě zítřku, do něhož nemůžete vstoupit ani ve svých snech. Smíte se snažit připodobnit svým dětem, ale nepekujte se je učinit podobným sobě. Neboť život neběží zpátky, ani neproblívá u včerejšku. Jste lukem, který vysílá své děti jako živé šípy. Střelec vidí znamení na stezce nekonečnosti a napíná Vás svou silou, aby jeho šípy letěly rychle a daleko. Ať je Vám napínání luku ve střelce více k radosti. Neboť stejně jako miluje letící šíp, miluje také luk.

Kahlil Gibran, arabský básník, narozený v Libanenu 1883
žil a zemřel 1931 v New Yorku.

Pro svou životní mudrost vyjadřovanou básnickou řečí Východu
šel množství stoupenců po celém světě.

připravil - Petr Vitek -

